

*Și voi, riuri sfinte,
Ce ni-ați îngropat
Lacrimile noastre
După stearpa muncă, —
Dintr'o luncă strige
Către altă luncă,
Veșnic: «Răzbunare»,
Glasul cel turbat.*

*«Răzbunare» strigă
Și tu, bulgăr sfânt;
Și tu, ciocirlic,
In văzduhuri cîntă
Cîntecul în care
Ura se frămîntă;
Și tu, brad de munte,
Geme-același cînt!*

*Cadă greu blestîmul
Și osînda grea
Peste apa, care
Fi-va să adape
Cal străin în țară
Și între alte-ape
Fie-î, Doamne, seacă
Matca pururcă.*

*Și, țîșnind din țină,
Singe să vedem,
Și din alba pine
Din străina gură;
Singele nutrește
Negrul colț de ură:
Ura ni-i viață;
Ură, Doamne, vrem!*

G. ROTICĂ.

A. СЕHOV

O INFORMAȚIE

Era pe la amiază. Răzașul Voldirev, înalt, voinic, cu capul tuns, ochii holbați, își scoase paltonul, își șterse fruntea cu batista de mătase și intră timid în sala de ședință. Acolo scriaă...

Unde aș putea să capăt o informație? se adresă el aprodului, care, din fundul sălii, ducea o tavă cu păhare. Am nevoie de o informație și de o copie după încheierea Consiliului.

— Acolo, mă rog! Iată la acela care stă lângă fereastră, — zise aprodul, arătînd cu tava spre persoana mărginașă.

Vladimir tuși, apoi se îndreptă spre fereastră. Acolo, în dosul unei mese verzi, pătate, stătea un tînăr cu patru moțuri pe cap, cu nasul lung, roșu și cu mantaua descolorată.

Cu nasul vîrit în hîrtii, scria. În jurul mesei drepte zbirnia o muscă, iar el lungia buza de jos, de-și sufla supt nas, operație ce dădea feței sale o expresie destul de ocupată.

Aș putea aici..., la d-voastră, se adresă Voldirev, să capăt o

mică informație asupra afacerii mele? Eă sînt Voldirev..., mai am nevoie și de o copie după încheierea Consiliului de la două Mart.

Funcționarul muiè condeiu în călinară și se uită dacă nu cumva a luat prea multă cerneală. Convingîndu-se că penița nu va picura, începu să scrie iar. Buza se lungi din nou, dar nu mai avea nevoie să sufle; musca se așezase pe ureche.

Pot să capăt o informație aici? repetă Voldirev peste un minut. Eă sînt Voldirev proprietarul....

— Ivan Alexeici! strigă funcționarul, ca și cum n'ar fi văzut pe Voldirev, vei spune negustorului Ialico, cînd va veni, să-ș legitimize copia după declarație la Poliție. De o mie de ori i-am zis-o!

— O mică deslușire în privința procesului mieă cu moștenitorii principesei Gugulna, îngînă Voldirev. Afacerea e cunoscută. Vă rog foarte respectuos să va ocupați cu mine.

Tot fără să observe pe Voldirev, funcționarul prinse musca între buze, o examină cu atenție, apoi îi dete drumul. Răzășuși, și-și suflă zgomotos nasul în batista cadrilată.

Dar nici aceasta nu ajută. Funcționarii continuaă să nu-l audă. Timp de două minute se păstră tăcere. Vladirev scoase din buzunar o hîrtie de-o rublă și-o puse înaintea funcționarului, pe registrul deschis. Funcționarul cu fața preocupată încreți fruntea, trase registrul spre dînsul și acoperi rubla.

— O mică informație.... Aș vrea numai să aflu pe temeiul căruî drept moștenitorii principesei Gugulna.... Aș putea să vă fac o mică supărare?

Iar funcționarul, preocupat de gînduri, se sculă, și, scărpinîndu-ș cotul, se duse pentru ceva spre dulap.

Întorcîndu-se peste un minut la masă, începu să răsfoiască registrul; într'însul era rubla.

— O să vă înterup un minut... Vreaă să știă...

Funcționarul nu ascultă, se apucă să transcrie ceva.

Voldirev încruntă sprincenile și, deznădăjdut, se uită la toți scriitorii.

— Scriă! gîndi el oftînd. Scriă, lua-i-ar dracu' pe toți!

Se depărtă de lingă masă și se opri în mijlocul camerei, lăsîndu cu desnădejde mîinile în jos.

Aprodul, trecînd din nou cu păharele, observă, probabil, fața desperată a lui Voldirev, căci se apropie de el și-l întrebă încet :

— Ei ce? Ai terminat?

— Aș fi terminat, dar nu vor să vorbească cu mine.

— Dă-i trei ruble, șopti aprodul.

— I-am dat două până acuma.

— Mai dă-i una.

Voldirev se apropie de masă și puse pe registrul deschis o turtie verde.

Funcționarul din nou trase registrul spre el și — dintr'o dată, ca pe neașteptate, ridică ochii spre Voldirev. Nasul lui se făcu mai roșu și se stîrzi din cauza unui suris.

— Ah..., ce poftiți? întrebă dînsul.

— Aș vrea să mă informez în privința afacerii mele..., eu sînt Voldirev.

— Cu multă plăcere! Afacerea Gugulna? Foarte bine! Și anume ce poftiți?

Voldirev își spuse păsul.

Funcționarul se hărnicise, de parcă-l apucase furtuna. Dădu deslușirile cerute, porunci să se facă copia, oferi un scaun răzeșului, și toate astea într'o clipă. Discuta chiar în privința timpului, și s'a interesat de recoltă.

Și, cînd Voldirev a plecat, l-a petrecut pe scări în jos, surizîndu-i prietenește, dar și respectuos, ca și cum ar fi vrut să arate că dînsul e gata oricînd să fie la dispoziția suplicantului.

Voldirev se simți, cine știe de ce, cam strîmătorat și, supunîndu-se parcă unei voci interne, mai scoase o rublă din buzunar, și o dete funcționarului.

Acesta, tot ploconindu-se și surizînd, luă rubla cu iuțeala unui scamator, făcînd-o să treacă, ca o săgeată, în buzunarul său.

Eh! oameni, ce să li faci! gîndi răzășul, și, ieșind în stradă, se opri de-și șterse fruntea cu batista.

Tradusă din rusește de LUCA BRÎNDĂ.

CUGETĂRI.

Creșterea din afară singură ametește pe om; cea d'înnuntru îl înalță, făcîndu-l tot mai simplu și mai bun.

*

A-ți fi bine cu tine însuși, — cea mai mare înțelepciune!